

ԳԷՈՐԳ ՍՐԿ. ԿԱՐԱՊԵՏԵԱՆ

ԱՂՈԹՈՒՄ Է ՀԱՅՐԱՊԵՏԸ...

Խաւար է պատել հայոց երկնփն,
 Հայոց երկնում մոայլ է ու մուր.
 Այդ մուր խաւարում բարի մի հայեացք
 Մերթ լոյս է խնդրում, մերթ հայցում է գութ...

Լոյս՝ Լուսաւորչի տեսիլով վառուած,
 Որ չխարխափի հայ ազգը մթում,
 Եւ գութ, որ տեսնի այդ ազգը բեկուած
 Լոյսն այն, որ երբե՛ք, երբե՛ք չի մթնում:

Այլ կախուած է այն միշտ նոյն երկնփից,
 Եւ որքան խաւարն է աւելի տիրում,
 Այնքա՛ն աւելի լոյսն այդ փրկագործ
 Վառ ու պայծառ է երկնփից շողում:

Լուսաւորչի կանթեղն է այն՝
 Կախուած հայոց մութ երկնփից,
 Իսկ հայեացքը՝ վեհափառեան
 Աղօթն է սո՛ւրբ, աղեսական:

Աղօթում են աշերն այդ լուռ՝
 Հայեացքը հեռու մի յոյսի յառած,
 Եւ արցունքները բի՛ւր-միտոնաբոյր
 Այդ ջինջ աշերից կանթեղում են ցած:

Խաւար է պատել երկնփն հայոց
 Հայոց երկնում մութ է ու մոայլ,
 Բայց հայրապետի աշերը անգոց
 Կանթեղի լոյսն են պահում անայլայլ: